

Bài Tình Ca

MÙA THU

VI VÂN

Cơn gió đêm lạnh lạnh len vào phòng làm tôi chợt thức giấc. Tôi bước đến bên song cửa nhìn ra, ngoài kia vầng trăng đã lên giữa đỉnh trời, trăng tỏa ánh sáng bàng bạc, huyền ảo, mông lung, âm vang vài chiếc lá khô rơi nhẹ bên hiên, thoang thoang đâu đây một chút hương thơm hoa cúc... tôi biết rằng trời đã vào Thu. Mùa Thu thường được các văn nhân, thi sĩ, nhạc sĩ chọn để gửi gắm, chia sẻ tâm tư của mình. Những hơi thở, những nhịp tim, những hoang tưởng xôn xao trông ngóng một tình yêu sương khói đắm mê, những bang khuâng mơ ước, những khắc khoải đợi chờ... Và cơn gió Thu đêm nay chợt khơi dậy trong tôi một niềm u ẩn, một nỗi nhớ nhung da diết cho cuộc tình buồn dù ngày ấy đã xa xôi...

*

* *

Vừa bước vào lớp tôi thấy hơi khác hơn mọi ngày, khác gì chứ? Phải rồi chỗ ngồi của Thanh Thủy đã bị một gã con trai lạ chiếm mất. Tôi quay sang hỏi Phương Thảo:

-Thủy đâu rồi Thảo? Sao mày không giành chỗ cho nó?

Thảo nhỏ giọng:

- Hôm qua Thủy nói với tao nó sẽ nghỉ học

hôm nay vì nhà nó có đám giỗ. Thôi cho anh chàng kia mượn tạm chỗ nó vậy.

Tôi đưa mắt tò mò nhìn gã con trai, anh chàng có vẻ lớn tuổi hơn chúng tôi, những đứa sinh viên mới vào học năm thứ nhất. Anh ta mặc áo sơ mi sọc màu xanh nên nước da không được hồng hào lắm, đôi mắt như biết cười, gương mặt có chút khắc khổ nhưng dáng dấp mang nét hiên ngang ngạo nghễ dễ thu hút lòng người. Có lẽ anh ta đã nghe tôi và Thảo nói chuyện nên quay sang gật đầu:

-Xin chào hai cô. Tôi ngồi đây có phiền gì hai cô không?

Thảo nhanh miệng:

- Không sao đâu anh, lớp học mà có gì là phiền với không phiền. Có điều ba đứa tôi là bạn thân nên hay giành chỗ ngồi gần nhau cho vui thôi, hôm nay một đứa nghỉ nên anh ngồi đó cũng được.

Anh ta mỉm cười thân thiện:

-Cám ơn hai cô. Tên tôi là Trung Đoàn còn hai cô là...

Thảo trả lời ngay:

-Tôi là Phương Thảo, nó là Vân Anh. À, tên anh nghe hay quá, tôi như thấy cả một lực lượng quân đội hùng hậu.

Thủy Quân Lục Chiến

Tôi lắc đầu cần nhắc:

- Cái con khỉ nầy thiệt là... Chưa chi mà đã khai tên họ ra hết rồi.

Thảo nheo mắt nhìn tôi, nói nhỏ:

- Có sao đâu, bạn mới mà. Trông anh ta cũng... được đấy chứ.

Câu chuyện của chúng tôi kết thúc vì thầy Nguyễn Văn Lành đang bước vào lớp, thầy vừa là Khoa Trưởng vừa phụ trách hai môn Dân Luật và Quốc Tế Công Pháp cho lớp tôi. Hôm nay là giờ Dân Luật thầy giảng bài “Chế Độ Mẫu Hệ”.

Giờ học diễn ra bình thường như mọi ngày, tôi liếc nhìn sang Đoàn, anh có vẻ chăm chú và ghi chép lời thầy giảng một cách kỹ lưỡng, tôi thầm nghĩ: “Sao mà siêng dữ vậy, bài nầy có gì khó đâu mà lo quá, không ngờ anh nầy là “dân gạo” đây”.

Suốt một tuần Đoàn đều ngồi gần và thường trò chuyện hoặc trao đổi ý tưởng về bài vở với chúng tôi, tự nhiên anh trở thành người thứ tư trong nhóm, anh đã thành bạn của chúng tôi thật nhanh qua sự chân thành, nhiệt tình, dễ mến. Có những lúc xe chúng tôi bị hư anh sửa lại giùm hoặc đưa một người trong nhóm chúng tôi về nhà bằng chiếc Vespa, anh nói là xe mượn của người anh họ. Qua tuần lễ thứ ba chúng tôi thật sự thân thiện hơn, nhất là tôi và anh, vì tôi không biết chạy xe, thường đi cùng Phương Thảo. Những hôm Thảo đi với “chàng” thì tôi đi xe Lambretta (xe chở khách lấy tiền) với các bạn khác, những lúc đó Đoàn hay tình nguyện chở tôi về. Cho đến một ngày kia, trên đường đưa tôi về nhà, Đoàn mời tôi ghé vào một quán nước và kể từ ngày đó tôi càng mến Đoàn nhiều hơn khi biết thêm về gia cảnh của anh.

Gia đình Đoàn ở Sài Gòn mồ côi cha chỉ còn mẹ già, hai em trai và một em gái. Đoàn tốt

NGHIỆP Trường Võ Bị Quốc Gia Đà Lạt đã được ba năm hiện nay đang phục vụ tại Sư Đoàn 21 Bộ Binh đóng ở Bạc Liêu, vì bị thương nên được đưa về Quân Y Viện Phan Thanh Giản Cần Thơ điều trị. Anh đã bình phục nhưng sức khỏe còn yếu chưa thể ra hành quân lận lợi được nên cấp chỉ huy của anh cho anh nghỉ thêm một tháng, nhờ vậy mấy tuần nay anh mới đến trường được. Anh nói với tôi:

- Vân Anh biết không, tôi là một quân nhân nên chỉ ghi tên lấy course học hàm thụ thôi, học để mở mang thêm kiến thức chớ không mong lấy được bằng cấp đâu. Nhờ có chút thì giờ rảnh rỗi nên đến lớp và được quen với các cô tôi rất vui. Nhưng đã đến lúc phải từ biệt rồi vì tuần tới tôi sẽ trở về đơn vị, tiếp tục lao mình vào lửa đạn không biết có dịp nào còn gặp lại nhau không, nhất là Vân Anh vì tôi rất mến cô, và tôi thương nhất là màu áo tím mà Vân Anh thường mặc

Tôi thật sự xúc động khi nghe anh kể về cuộc đời mình, cuộc đời một sinh viên phải xếp bút nghiên theo nghiệp kiếm cung, dâng cả đời trai cho sông núi. Anh đã đem cả tuổi thanh xuân miệt mài cùng đạn bom khói súng, anh không sống cho chính bản thân anh mà sống vì quê hương dân tộc. Tự nhiên tôi nghe chua xót, thương cảm và kính phục làm sao người bạn mới quen nầy, tôi nói:

- Chúng tôi ở thành phố mỗi ngày được ngồi trong lớp học vui vẻ đùa giỡn hồn nhiên, đâu ngờ các anh ngoài sa trường gian lao nguy hiểm như thế. Các anh chịu quá nhiều thiệt thòi, bất hạnh.

Đoàn nhìn tôi bằng ánh mắt chân thành:

- Vân Anh à, tôi lớn hơn Vân Anh nhiều chúng ta có thể đổi cách xưng hô được không? Tôi là anh còn Vân Anh là em nhé! Anh 25 tuổi còn em mới 19 tuổi thôi, đừng xưng bằng “tôi”

với anh nữa.

Tôi đã xiêu lòng nên gật đầu:

-Dạ, cũng được, nhưng có ai khai đầu mà anh biết tuổi của Vân Anh?

Đoàn cười, lần đầu tiên tôi thấy nụ cười của anh rất tươi và hóm hỉnh:

- Điều tra cả tuần mới biết đó cô em.

-A, cái anh này coi lù khù mà gian trá quá.

Đoàn càng cười lớn:

-Đừng lằm em ơi, lính mà, có tên nào hiền đầu nhất là với con gái.

Chúng tôi bắt đầu có một cảm tình tốt đẹp hơn sau ngày hôm ấy. Suốt tuần lễ kể đó ngày nào Đoàn cũng đòi chở tôi về thay cho Phương Thảo. Đầu có gì qua mắt được đám bạn ma ranh của tôi nên họ càng gán ép, xô đẩy tôi đến gần Đoàn hơn. Rồi đến ngày Đoàn sắp sửa trở về đơn vị tôi chợt nghe lòng buồn rưng rức, xót xa như sắp đánh mất một cái gì quý báu nhất...

Buổi chiều hôm chia tay, Đoàn đưa tôi đến một quán nước bên bờ sông. Con sông Cần Thơ chạy dài mênh mông ngút ngàn, thấp thoáng vài cánh buồm trôi nổi ngoài khơi, gió lồng lộng thổi vào thành phố tạo một cảm giác êm đềm, thanh thần, bình yên.

Đoàn đưa mắt nhìn ra ngoài xa:

-Phong cảnh ở đây đẹp quá, anh là người Sài Gòn, từ nhỏ chỉ quen nhìn ngắm con sông với ghe thuyền tấp nập, với những con tàu lớn hét gầm nhả khói mịt mù. Những lúc hành quân cũng đã từng lặn lội qua suối qua sông nhưng chưa từng thấy con sông nào đẹp như sông Cần Thơ vậy.

Tôi cười:

-Anh đã quá thiên vị rồi đó. Em nghe người ta nói sông Hương sông Hồng mới đẹp, có phải vì em ngồi đây nên anh thấy sông Cần Thơ đẹp không?

Đoàn vẫn cương quyết:

-Không, mỗi dòng sông đều có đặc điểm riêng, anh thấy dòng sông này rất nên thơ, rất lãng mạn. À, sao nó có tên là Cần Thơ vậy em?

-Tương truyền rằng ngày xưa khi Định Vương Nguyễn Phúc Thuần cùng cháu là Nguyễn Ánh bôn tẩu trên vùng đất này, lúc Nguyễn Ánh đi thuyền ngang qua dòng sông Hậu bỗng nghe tiếng ngâm thơ, đờn địch, hò hát hoà nhau rất nhịp nhàng từ xa vọng lại giữa đêm trường thanh vắng. Ông chạnh lòng nhớ đến bước đường lưu lạc, bơ vơ nơi quê người xứ lạ nên ban cho dòng sông này tên là “Cầm Thi Giang”, Thi cũng là Thơ có lẽ vì vậy mà sau này người ta nói trại chữ Cầm Thi, Cầm Thơ thành ra là Cần Thơ.

Đoàn cười, vỗ nhẹ lên tay tôi:

-À ra là thế, sông Cần Thơ cũng có lịch sử hay hay nhỉ?

-Thôi anh, giờ nói chuyện mình đi. Mai anh đi rồi biết bao giờ mình gặp lại? Sao em buồn quá, em có linh cảm sẽ không còn gặp lại anh nữa. Những ngày chúng ta quen nhau quá ngắn ngủi, bây giờ em mới cảm nhận được nỗi buồn của những kẻ có người yêu là lính trận.

Đoàn nheo mắt mỉm cười:

-Rồi đấy nhé, em đã xác nhận là người yêu của anh rồi đó, không được chối nữa.

Tôi xấu hổ:

-Cái anh này, ai nói thế? Là bạn cũng buồn được chớ bộ.

Đoàn nhìn tôi một lúc lâu rồi chợt nắm lấy tay tôi:

-Vân Anh à, anh... yêu em. Anh biết anh nói ra điều này hơi vội vã nhưng lính không có nhiều thời gian em ạ! Ngày mai anh phải trở về đơn vị, đời lính sương nắng dãi dầu nay tiền đồn, mai biên giới, bao hiểm nguy chờ chực, cô đơn và buồn bã lắm em biết không? Anh

Thủy Quân Lục Chiến

mong có một bóng hình mang theo để được ấm lòng trong những đêm rừng sâu cô tịch. Anh biết em cũng có cảm tình với anh, mong em đừng từ chối mà chấp nhận tình yêu của anh, được không em?

Chàng nói liên miên bất tận, tôi chỉ mở to mắt nhìn chàng không biết phải trả lời sao. Cả tháng trời nay tôi đã đi về cùng chàng bao nhiêu lần, cảm tình đã nảy nở trong hai tâm hồn nhưng chưa có dịp thổ lộ. Nay thì chính chàng đã nói ra thì tôi còn từ chối được sao trước sự chân thành của chàng, nhưng tôi chỉ cúi đầu im lặng. Đoàn nâng mặt tôi lên và nhẹ nhàng đặt lên môi tôi một nụ hôn ngọt ngào tha thiết. Tim tôi dường như nghẹt thở, mặt tôi nóng bừng lên, tôi bàng hoàng run rẩy trong vòng tay chàng nhưng tôi sung sướng và cảm nhận được rằng nơi đây chính là điểm tựa vững chắc nhất cho đời mình. Thế là chúng tôi bỗng nhiên trở thành đôi tình nhân mà không cần phải nói ra những lời yêu đương thể ước.

Buổi chiều xuống thật chậm, êm đềm như dòng sông Hậu hiền hoà chảy xuôi về mấy ngả. Tiếng sóng vỗ nhẹ mạn thuyền nghe như tiếng những giọt mưa rơi trên ngàn lá, rầm rì, lao xao, vờ vụn. Vạt nắng chiều bao phủ cả dòng sông, lung linh, chập chờn, diễm ảo...Nghĩ đến ngày mai Đoàn ra đi tôi chợt muốn khóc. Tại sao thế này? Mới bắt đầu cuộc tình đã nghe luyến lưu triu nặng, đã nghe ngậm đắng sâu thương. Rồi mai đây anh đi biệt phương trời nào tôi làm sao sống qua những ngày tháng dài nhưng nhớ?

Tiếng hát của Túy Hồng từ chiếc máy thu thanh của quán nước nghe lê thê, buốt giá, náo nùng. Tiếng hát như bay trên ngàn lá, bỗng bồng bồng trên mây và chạy dài lênh đênh trên mặt sông chiều:

“Mùa Thu thừa nắng gió mang niềm nhớ.
Trời chiều man mác buồn nát con tim, lệ tình

đắm ướt tà áo trinh nguyên, kỷ niệm êm đềm còn in trên giấy...”

Tôi xúc động cất tiếng hát theo nho nhỏ:

-“Người đi hoa lá chết trong buồn nhớ.
Người về lặng lẽ tình vẫn bơ vơ. Thà rằng chôn kín mộng ước xa nhau, quên đi cho hết một kiếp thương đau...”

Đoàn chăm chú nhìn tôi, lúc chấm dứt bài hát, Đoàn choàng tay ôm vai tôi nói:

-Không ngờ em hát hay quá. Bài ca hay, giọng hát buồn nức nở, anh sẽ nhớ mãi bài ca này, đây là bài ca kỷ niệm của chúng mình, anh sẽ không bao giờ quên.

-Có thật không anh? Bài ca kỷ niệm của chúng mình sao?

- Thật chứ, sau này dù đi đến đâu khi nghe bài ca này anh sẽ nhớ đến em.

Đoàn như sức nhớ ra:

-Vân Anh à, anh có người anh họ đang làm việc cho Bộ Tư Lệnh Hải Quân vùng 4, tên anh ấy là Ngọc Diệp, anh đã giới thiệu em cho anh ấy biết, anh Diệp sẽ tìm gặp mặt em sau, để có tin tức gì liên lạc nhau cho tiện. Em ráng chờ anh nghe Vân Anh, mai này khi có dịp anh sẽ thưa chuyện mình với mẹ anh.

- Có quá sớm không anh? Em còn đi học, còn nhỏ mà.

-Em không muốn đi xa hơn sao?

- Không phải vậy, nhưng em muốn khi học xong có nghề nghiệp vững chắc rồi mới nghĩ đến chuyện lập gia đình. Thôi từ từ tính sau nghe anh.

Đoàn có vẻ buồn:

- Anh cũng biết đời lính ngoài sa trường ít may nhiều rủi, anh không nên nghĩ đến hôn nhân. Ngày mai anh đi nhưng biết có còn được trở về gặp em nữa không. Em còn nhớ hai câu thơ bất hủ của Vương Hàn trong bài “ Lương Châu Từ” không?

*“Túy ngọc sa trường quân mạc tiểu,
Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi.”*

Tôi bỗng sợ hãi nắm chặt tay Đoàn:

-Không, không phải đâu, nhất định anh sẽ về, em chờ anh.

Đoàn nhìn tôi không nói lời nào. Chúng tôi ngồi im lặng bên nhau rất lâu, mỗi người đang theo đuổi ý tưởng riêng của mình.

Nắng tắt lâu rồi, màn đêm buông xuống, từng hồi còi của những chuyến tàu chở hàng hoá vừa về đến bến vang lên rộn rã nhưng tôi nghe như hồi còi báo hiệu giờ ly biệt của tôi và Đoàn. Đoàn đứng lên nắm tay tôi:

-Thôi em, có lưu luyến bao nhiêu cũng phải chia tay. Anh phải đưa em về để mai em còn đi học. Sáng mai anh đi sớm không đến gặp em được nhưng rất nhanh anh sẽ thư về cho em.

Tôi bỗng gục đầu vào ngực Đoàn khóc nức nở. Đoàn ôm chặt lấy tôi, chúng tôi không nói một lời nào với nhau, chỉ có tiếng lòng xót xa rên rĩ.

Đoàn đưa tôi về, thành phố đêm với đèn vàng nhạt nhòa hiu hắt, bước chân nào đưa tiễn đêm nay? Bước chân nào xa rời tình ấm? Đêm chợt bơ vơ, đêm lạc loài, đêm âm thầm rơi rớt giọt sầu, đêm cúi đầu gục khóc cho một cuộc tình xa.

Đoàn đã trở về đơn vị rồi, tôi cô đơn và khép kín cõi lòng như loài sên ốc. Thảo, Thủy vẫn vô tư hồn nhiên chỉ riêng tôi bỗng trở thành chinh phụ luôn dõi mắt về xa chờ đợi một người. Người ấy nay rừng sâu mai núi thăm, dấu giày saut của chàng đã dẫm khắp cả vùng 4 chiến thuật: Sóc Trăng, Bạc Liêu, Cà Mau, Rạch Giá, Chương Thiện... Tôi thật sự nhớ thương và lo lắng cho chàng nhưng cũng lấy làm hãnh diện vì chàng là lính, người trai oai hùng của thế hệ, người con yêu của tổ quốc non sông. Từng đêm nhìn những đóm hỏa

châu bùng lên trên bầu trời cao, nghe tiếng súng vọng về từ xa xa...tôi hằng cầu nguyện cho chàng được an lành nơi trận tuyến.

Những lá thư đầy thương yêu nhưng nhớ của Đoàn khiến tôi ấm áp cõi lòng, tôi an tâm học hành và chờ đợi. Nhưng chuyện đời lúc nào cũng có những phiền toái trái ngang, đó là chuyện của Vinh. Vinh là bạn của anh tôi nên tôi đối xử với anh ta thân thiện từ nhiều năm qua. Không ngờ anh thầm yêu tôi và đã ngỏ lời với mẹ và anh tôi xin cưới tôi khi tôi được 20 tuổi. Ngày sinh nhật 20 tuổi của tôi trước mặt mọi người, anh đã nhắc lại điều đó với mẹ mà không hỏi qua ý kiến của tôi. Tôi quá giận, uất ức đã khóc rất nhiều.

Vinh nói với tôi bằng giọng hờn trách:

-Vân Anh làm anh thất vọng quá. Em đã biết anh yêu và chờ đợi em bao nhiêu năm rồi mà.

-Nhưng em đâu có yêu anh, em chỉ xem anh như anh trai của mình thôi. Tình anh em và tình yêu khác nhau chứ anh.

Mẹ tôi bảo mẹ không có hứa hẹn gì cả, đó là ý của Vinh, mẹ còn bảo:

-Chuyện hôn nhân của con mẹ cho con quyết định, tuy nhiên nếu con chưa có thương ai thì Vinh là người tốt, rất xứng đáng là chồng con.

Tôi thú thật với mẹ về tình yêu của tôi và Đoàn:

-Anh ấy nói kỳ phép tới sẽ xin phép mẹ để đưa mẹ anh ấy xuống xin hỏi cưới con, con chưa tiện nói với mẹ. Hôm nay anh Vinh lên tiếng như thế nên con phải nói thật thôi.

Mẹ nhìn tôi đăm đăm:

-Con đã biết gì về gia cảnh người ta chưa mà tin tưởng như vậy? Chỉ quen biết có một tháng trong lớp học mà đã yêu thương và chờ đợi. Với Vinh thì khác, hai gia đình quen biết từ lâu, Vinh rất thương con lại là Kỹ Sư Nông Nghiệp, chữ thọ rất vững không như lính tráng đầu con, lấy nó con sẽ hạnh phúc.

Thủy Quân Lục Chiến

-Nếu không có tình yêu thì làm sao có hạnh phúc hở mẹ?

-Vậy thì...để cậu ấy đưa mẹ cậu đến đây xem sao. Mẹ lo cho con quá.

Nói xong mẹ tôi thở dài rồi quay đi.

Tôi lo lắng nên viết thư ngay cho Đoàn. Hai tuần lễ sau tôi nhận được thư hồi âm của chàng:

-“... Cô bé yên tâm, kỳ tới anh về phép sẽ đưa mẹ anh xuống gặp mẹ em. Tiểu đoàn anh chắc phải đi hành quân xa một thời gian, khi về anh sẽ xúc tiến chuyện hôn nhân của mình, đừng buồn, đừng lo lắng em nhé! Chúng ta sẽ được danh chính ngôn thuận đến với nhau. Bé ơi, những lúc nhàn rỗi hay những lúc nhớ về em anh thường ca bài “Thu Sầu” của Lam Phương mà em đã hát cho anh nghe. Bài hát đã đi vào tim vào máu anh rồi, nghe bài đó anh thấy hình ảnh em hiện ra trước mắt rất dễ thương, anh thấy được ánh mắt của em, nụ cười của em. Vân Anh ơi, anh nhớ em quá, ước gì được bay về bên em giây phút rồi tiếp tục lăn mình vào trận chiến anh cũng cam tâm...”

Lá thư của chàng đến với tôi như một món quà rất quý giá, tôi hân hoan chờ đợi ngày đẹp để đến. Nhưng một tháng, rồi hai tháng chẳng thấy thư từ hay bóng dáng của chàng đâu cả, tôi nôn nóng, hồi hộp, lo âu. Chàng đã lỗi hẹn, đã quên tôi vì có người yêu khác hay chuyện gì đã xảy ra cho chàng? Bao nhiêu câu hỏi cứ nháy múa trong đầu óc tôi, tôi biếng học, tôi quên ăn, tôi mất ngủ. Đoàn ơi, chuyện gì đã xảy ra? Tại sao?

Một buổi trưa, anh Điệp đến tìm tôi ở trường. Anh báo cho tôi biết đã được tin Đoàn tử trận trong chuyến hành quân sang Campuchia và không tìm được xác. Tôi lão đảo gấn té xỉu trên cánh tay anh Điệp. Trời ơi, sao lại có chuyện thế này? Chàng đã hứa hẹn những gì sao giờ quên hết? Tôi đón đầu tuyệt vọng, còn

gì những ước mơ, đời sẽ buồn biết bao nhiêu khi tình yêu tan vỡ! Tôi hỏi anh Điệp:

-Sao anh biết được tin này? Có chắc chắn không? Tại sao không tìm thấy xác? Tại sao phải hành quân qua tận bên Campuchia hả anh?

‘-Đơn vị của Đoàn báo tin về cho gia đình Đoàn ở Sài Gòn, gia đình Đoàn cho anh hay tin đó. Còn việc tại sao phải hành quân sang tận Campuchia là vấn đề quân sự do quyết định của Bộ Tổng Tham Mưu mình làm sao biết được. Chuyện không tìm được xác ở chiến trường cũng không phải là điều mới lạ. Thôi em hãy cố nén đau buồn và cầu nguyện cho kẻ ra đi.

Ồi! Anh đã ra đi thật sự rồi sao? Trước cái chết đau thương không rõ rệt của em mình mà anh Điệp không có vẻ đón đau nhiều lắm. Có phải những người lính đã quá quen với những tin tức này chăng? Riêng tôi, tôi hụt hẫng, chói với, nghe cay xé trong tim, tan nát cõi lòng, một màu tang tóc u buồn giăng kín đời tôi. Đã kết thúc rồi sao? Một mối tình với ba mươi ngày gần gũi, với một một năm dài nhớ nhung chờ đợi, ước mơ xây đắp tương lai... Tất cả đã hết rồi, đã trôi theo mây gió. Đoàn ơi! Đã một năm rồi đó anh, mùa Thu năm trước mình quen nhau, mùa Thu này mình xa nhau vĩnh viễn.

Sau tin Đoàn tử trận, tôi sống u buồn như một sương phụ cô đơn. Tôi đã đánh mất tuổi học trò hồn nhiên bên sách vở và đếm từng ngày tháng lặng lẽ trôi qua. Vinh vẫn đeo đuổi, vẫn chờ tôi dù anh biết lòng tôi đang để tang cho một mối tình đã chết. Mẹ tôi cứ hối thúc tôi nhận lời làm vợ của Vinh, tôi đành thối thác hẹn ba năm sau. Mẹ có vẻ giận lắm:

-Cái gì, con định để tang cho cậu ta ba năm hay sao? Quen nhau có một tháng mà đòi để tang ba năm. Thôi được rồi mẹ quyết định cho con một năm, mẹ không chiều ý con được nữa. Mẹ sẽ nói Vinh chờ con, lần này con không

được cải mẹ.

Rồi cái ngày định mệnh của đời tôi đã đến. Cũng vào một ngày đầu Thu với nhiều lá rơi buồn bã, một ngày vĩnh biệt cuộc tình xưa. Chuông giáo đường vang vang từng hồi rộn rã trong Thánh Lễ tân hôn, đưa người con gái xa vùng kỷ niệm về một bến bờ xa lạ. Đầu óc tôi trống rỗng, tâm hồn lơ lửng không biết mình đang làm gì, đang nghĩ gì và đời mình sẽ về đâu?

Vinh dìu tôi rời khỏi cổng nhà thờ và chuẩn bị đưa tôi lên chiếc xe hoa đang chờ sẵn. Tôi chợt nhìn sang phía bên kia đường, có đôi mắt đang nhìn tôi chăm chú, người đó đang chống đôi nạng gỗ và khe khẽ gật đầu chào tôi. Tôi giật bản người, tôi bàng hoàng, sững sốt, người đó chính là Đoàn, chàng còn sống, chàng đã trở về, về ngay trong lúc này, vừa đúng lúc tôi sắp sửa bước lên xe hoa. Không kềm hãm được lòng mình tôi chạy nhanh qua đường, vì sợ Đoàn bỏ đi mất, tôi kêu lớn:

-Anh Đoàn ơi! Chờ em với.

Vinh cũng chạy theo kéo mạnh tay tôi hẳn học:

-Cô làm cái trò gì thế? Muốn theo tình nhân cũ à?

Tôi giật mình nhớ đến hoàn cảnh hiện tại của mình, trời ơi, tôi phải làm sao đây? Đoàn còn sống và đã tàn phế, có lẽ vì vậy mà chàng cố tạo ra tin đã chết để tôi quên chàng đi. Còn Vinh, tôi sững sờ trước sự thay đổi đáng sợ của anh ta, anh đã tỏ ra ích kỷ, thô bạo, hẹp hòi khác hẳn trước đây khi còn theo đuổi tôi. Như thế thì liệu tôi có thể sống chung suốt đời với người đàn ông này không???

Bên kia đường Đoàn đang trở mắt nhìn tôi, chàng đã nhìn thấy hành động của Vinh đối với tôi, chàng lắc đầu, vẻ đau đớn hiện lên nét mặt. Tôi quy xuống cúi đầu khóc nức nở. Vinh lôi xệch tôi lên xe, đóng mạnh cửa. Sự việc diễn ra trước mắt mọi người như một cảnh trong ciné, ai cũng bàng hoàng kinh ngạc. Mẹ tôi chỉ

còn biết kêu trời đất và mắng nhiếc tôi cho vừa lòng Vinh.

Về đến nhà chồng tôi mệt lã nằm liệt trên giường không màng gì đến khách khứa của Vinh. Tôi thương Đoàn từ nay sẽ một mình một bóng. Tại sao anh có quan niệm sai lầm về tình yêu như vậy? Sao anh chọn sự hy sinh không có kết quả đẹp cho cả hai? Anh nghĩ rằng em sẽ từ chối anh vì anh bị tàn phế sao? Anh nghĩ rằng em sẽ được hạnh phúc bên Vinh sao? Không đâu, anh đã thấy rõ con người thật của anh ấy rồi đó. Em làm sao sống được với người chồng ghen tương ích kỷ đó hở anh? Anh ấy sẽ hành hạ, đay nghiến em đến chết thôi. Âu cũng là số phận, lưu luyến gì nữa đây? Cuộc đời em coi như đã hết.

Giờ đây chúng ta không có quyền gặp nhau, kể cho nhau nghe bao nỗi nhớ niềm thương thì ta sẽ tìm nhau trong giấc mơ anh nhé! Em mơ ước được anh đưa về lại căn quán nhỏ ngày xưa bên bờ sông Hậu, để em hát cho anh nghe bài tình ca mùa Thu, để em được nhìn thấy anh cười, để nghe anh kể về đời lính phong sương. Và khi màn đêm buông xuống anh sẽ đưa em về qua con phố nhỏ hắt hiu đèn vàng soi bóng hai đứa bên nhau. Chúng ta sẽ được gần nhau mỗi đêm, không còn nhớ nhung dằn vặt... Đoàn ơi, em không thể nào chịu đựng được một người chồng thô bạo như Vinh đâu. Em đã chọn cho mình một lối đi, em không hối hận.

Tôi có bệnh hay nhức đầu nên trong túi xách của tôi lúc nào cũng có một lọ Optalidon. Thửa lúc Vinh bận rộn với khách khứa ở nhà trước tôi âm thầm uống hết lọ thuốc. Tôi cảm thấy hồn lâng lâng như rơi vào một khoảng trống mù sương, có tiếng lá rơi lả tả, có tiếng nhạc đầu đây, lời của một khúc tình ca buồn vụn thuở. Rồi tôi nghe đầu óc đốn đau tê buốt và

Thủy Quân Lục Chiến

tôi mê man chìm vào giấc ngủ.

Nhưng rồi định mệnh nghiệt ngã đã không cho tôi tròn ước nguyện. Tôi đã được cứu sống và nhận lấy sự trừng phạt từ Vinh, Vinh đã bỏ tôi ngay sau đó và tôi cũng bỏ xứ ra đi để tránh nhục nhã cho mẹ tôi.

Suốt bao năm trời tôi cố công tìm kiếm Đoàn nhưng chàng vẫn mịt mù bóng chim, tăm cá. Tôi đã sống cô đơn gần hết quãng đời son trẻ, và cứ mỗi lần nghe ai đó hát bài tình ca kỷ niệm tôi nghe lòng nhói đau quặn thắt. Đoàn ơi, bài ca cũ còn đây, người yêu anh còn đó mà anh đã về một phương nào?

Một cơn gió thoảng qua, ngoài trời sương đã rơi nhiều, tôi vẫn ngồi đây ngậm ngùi trong đêm vắng để nghe niềm đau chọt về trần trở, để nhớ để thương một hình bóng đã mù xa. Tôi nghe từ trong tận cùng sâu thẳm của tâm hồn như còn vang vọng lại tình khúc Thu buồn của ngày xa xưa ấy:

-“ Mùa Thu thừa nắng gió mang niềm nhớ. Trời chiều man mác buồn nát con tim, lệ tình đầm ướt tà áo trinh nguyên. Kỷ niệm êm đềm còn in trên giấy... Người từ ngàn dặm về mang nỗi sầu. Nhịp cầu ô thước hẹn đến mai sau...”

Tôi cúi mặt nghẹn ngào đưa chiếc khăn tay lau nước mắt. Ngoài kia vắng trăng vẫn lơ lửng treo giữa trời buồn./.

VI VÂN

Hát Hiu

*Bất chợt một lần trên lối xưa
Ngõ chiều hiu hắt những giọt mưa
Giọt mưa còn đó, buồn nhưng nhớ
Người đã xa rồi ai đón đưa*

*Sao vẫn không quên nỗi một người
Mũ Xanh ngày ấy, thoáng mây trôi
Dư âm sao xuyên như còn đó
Để nước mắt buồn, rơi mãi rơi*

*Dù nay hai đứa đã xa nhau
Bao nhiêu vương vấn, bấy nhiêu sầu
Vẫn nghe nhói nhói một niềm nhớ
Vẫn thấy nghẹn ngào trong đón đau*

*Còn một mình em ở lại đây
Với vòng tay rỗng, vẫn nơi này
Tâm tư thờ thẩn cùng năm tháng
Ôm mãi mối tình, ai có hay*

Tường Thúy

